

en Lov for os om to forskjellige Sager, som maatte betragtes hver for sig, idet Lovens deels omhandler Criminal- og Politirettens Forhold, deels optager enkelte Dele af Vedtægterne, men ogsaa kun enkelte Dele deraf. Jeg skal nu først gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det, der er Kjernen i selve Loven. Idet jeg gjør det, mindes jeg nogle Ord af den Mand, som var Ordfører i den grundlovgivende Rigsforsamling, som senere som Indenrigsminister forhandlede med denne Forsamling og nu har Sæde i Høiesteret; da der nemlig var Spørgsmaal om en mindre Forandring i vor Retspleie, sagde han, at vi ved enhver Sag, der kom for, tilfulde følte, hvor vanskeligt det var at behandle disse mindre Sager, forinden den gennemgribende Forandring af Retspleien, som Grundloven havde tilfagt, var gennemført. Jeg har, ved at see dette Lovudkast, i høi Grad følt de Vanskeligheder, som dets Gjennemførelse i den Henseende frembyder. Jeg erkjenner den Reform, hvorom der her er Spørgsmaal for at være saa vigtig og saa paatrengende nødvendig, at jeg ikke ønsker, at der i Lovudkastet bliver optaget Noget, som kunde vanskeliggjøre Sagens Ordning; men jeg kan dog paa den anden Side ikke tilbageholde de Bemærkninger, som Lovudkastet giver Anledning til. Der er gjort et stort Fremskridt ved det foreliggende Lovudkast, som man maa være den høitærende Justitsminister Tak skyldig for; han har søgt at løse den Opgave, at fratage Politidirecteuren det, som, langt fra at styrke hans Myndighed, tværtimod var en Svækkelse for den, nemlig det, at der gaves ham en Andeel i at afgjøre Sager, der burde høre under Domstolene; denne Afgjørelse ved hans Resolution skal nu bortfalde, og Dommerne skulle nu afgjøre i disse Tilfælde, ligesom i alle andre Sager, i hvilke der er Retstrætte, hvad enten det er private Mænd, der strides, eller Staten optræder som Anklager ligeoverfor den Enkelte. Dette er det ene store Fremskridt, og det andet er det, at en enkelt Dommer skal dømme i de mindre Sager, og at Forhandlingerne skulle være offentlige. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg har store Betænkeligheder ved, i et Dieblisk som dette, hvor en Reform i Retspleien

maa være nærførestaaende, at forsøge Dommerantallet i Criminal- og Politiretten og derved slaae det Bestaaende end mere fast. Jeg er enig med de ærede foregaaende Talere i, at det vil være meget vanskeligt for en enkelt Dommer at overkomme Behandlingen af disse Sager; jeg troer med dem, at vi om kort Tid ville faae en ny Fordring om flere Dommere, paa Grund af, hvad der saaledes er henlagt under Criminal- og Politiretten, vel at mærke, naar den vedbliver at dømme under de nuværende Former; dersom man vedblivende fordrer i alle andre Sager end dem, der omtales i § 5, at 5 Dommere skulle dømme, da troer jeg ikke, at vi kunne nøies med det Tillæg, som her er foreslaaet. — Det Første, jeg derfor skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, det er, at for mig stiller den naturlige Udvei sig at være den, at man enten henlægger alle Sager, som behandles ved Criminal- og Politiretten, til Bedømmelse af en enkelt Dommer, imod Appel til Overretten ligesom alle andre Underrettsdomme, eller at man, dersom man ikke troer at kunne gaae saa vidt, dog henlægger alle Politisager, som omfatte et langt større Antal end dem, der ere nævnte her i § 5, til Bedømmelse af den enkelte Dommer, hvorved en stor Mængde Sager vil blive behandlet langt lettere, og hvorved de Kredter, hvorpaa man gjør Beslag i Criminalretten, vilde blive meget mindre; man kunde da prøve sig frem, foreløbigt hjælpe sig med det Mindre, og naar det Løste, som er givet i Grundloven, blev indfriet, og man vilde gaae ind paa den Anstuelse, som jeg har søgt at faae gennemført, saaledes at der i Lighed med de 6 Politicommissairer ansattes 1 Dommer for hver af de 6 Kredse, hvori Kjøbenhavn skal deles, da vilde der endog spares 3 af de nuværende Dommere i Criminal- og Politiretten. Jeg kan derfor ikke være tilbøjelig til at gaae den Vej, som er foreslaaet i § 2, hvorimod jeg nok kan være tilbøjelig til videre at udvikle den Vej, som er anvist i § 5, og paa den Maade naae til det samme Maal, som man har søgt at naae. — Spørgsmaalet er med Hensyn til Appellen vanskeligt; jeg troer ikke, at dette Spørgsmaal lader sig løse, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Kjø-